

at arbejde her i Landet, det er jo ogsaa ganske nødvendigt for at han kan underholde sig selv og sin Familie, og her at udelukke ham, fordi han er kommen paa Kant med Straffeloven, fra at faa den samme Understøttelse som hans Kolleger, er urigtigt. Han skal jo dog leve, og det vil være yderligere at skærpe den Straf, han har faaet, naar man vil nægte ham Adgang til at faa Understøttelse gennem Arbejdsløshedskasser, som Borgerne i Almindelighed gennem Statstilskuddet understøtte, og som han sikkert ogsaa af andre Grunde vil være nødt til at yde Bidrag til. Ligeledes kan jeg ikke forstaa, at det skal være nødvendigt at lade en Person, som har nydt urefunderet eller ikke eftergiven Fattighjælp, være afskaaren fra at nyde godt af Understøttelseskasser, og ligesaa ubegrundet finder jeg Fordringen om, at de paagældende skulde have Indfødsret. Jeg tror, at Praksis vil forme sig saaledes, at ligesom det blev betragtet som en Ære at være Medlem af de gamle Lavssygekasser, og ligesom det samme gælder nu om det at være Medlem af Fagorganisationerne, saaledes ville Arbejderne ogsaa betragte det som en Ære at være Medlem af Arbejdsløshedskasserne. Men naar det vil blive Tilfældet, vil man enten blive nødt til at skyde vedkommende ud og derved sætte en endnu mørkere Plet paa ham af de Grunde, jeg har nævnt, eller ogsaa vil han blive nødt til at betale et Kontingent, som han ingen Ting faar for.

Der er kommet en ny Bestemmelse i § 3, som ikke er ganske klar, synes jeg. Intet Medlem, der modtager Hjælp fra det offentlige Fattigvæsen eller ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, maa faa Hjælp af en Kasse, før Fattighjælpen er eftergiven (tilbagebetalt) eller Æresoprejsning er opnaaet. Det er en ny Bestemmelse, og den maa vel forstaaes saaledes, at vedkommende, som har været Medlem og i sin Medlemstid har modtaget Understøttelse fra Fattigvæsenet eller er bleven straffet, ikke kan faa Hjælp fra en Arbejdsløshedskasse mere, forinden Fattighjælpen er eftergiven eller Æresoprejsning er opnaaet. Skal det forstaaes saaledes, at han desuagtet kan være Medlem og svare sit Kontingent, uden at nyde noget for det? Det trænger til en Forklaring.

Saa have Forslagsstillerne sat en ny Bestemmelse ind i § 9, og det er ogsaa sket som Følge af en Paavisning fra min

Side, idet jeg gjorde opmærksom paa, at der ganske savnedes Regler i den Retning.

Der staar nu: „Ingen maa samtidigt være Medlem af mere end een anerkendt Arbejdsløshedskasse. Naar et Medlem af en Kasse paa Grund af forandrede Arbejdsforhold ønsker at gaa over i en anden anerkendt Kasse, kan dette ske med Samtykke af Bestyrelserne for begge Kasser“. Jeg synes, det er en ganske nødvendig Bestemmelse. Det er rigtigt, at der her aabnes Medlemmerne Adgang til at gaa fra en anerkendt Kasse til en anden, det var en Mangel, der her er afhjulpen, og det er godt. Men jeg synes, at der maa gives de paagældende, naar de gaa over fra den ene Kasse til den anden, nogen Sikkerhed for, at de ikke miste deres Rettigheder. Det maa slaas fast, at de beholde de Rettigheder, de have erhvervet sig i den ene anerkendte Kasse, naar de paa Grund af forandrede Arbejdsforhold mène at være nødsagede til at gaa over i et andet Fags Kasse, thi det vilde da være mindre rigtigt, om man saa tog deres Rettigheder fra dem.

Jeg ser, at Forslagsstillerne i § 13 have forandret Fordelingsmaaden for Statstilskuddet, der er foreslaaet at skulle beløbe sig til 120,000 Kr. Om den Maade, der er foreslaaet, er rigtig, at det skal fordeles i Forhold til, hvad der i det sidste Regnskabsaar er udbetalt i Understøttelse, eller om man skulde blive staaende ved den tidligere foreslaaede, hvorefter det skulde fordeles i Forhold til Medlemmernes Bidrag, kan der diskuteres om, det kan være, at den af Forslagsstillerne foreslaaede Form kan være rigtig.

Det er, hvad jeg i Almindelighed finder Anledning til at bemærke vedrørende Forslagets Paragraffer. Jeg skal gentage, hvad jeg har sagt tidligere ogsaa i Dag, at jeg selvfølgelig gerne ser, denne Sag fremmet saa hurtigt som muligt, saaledes at de arbejdsløse, der længes efter et Resultat i den Retning, kunne faa Gavn deraf. Jeg tror dog ikke, at man kan komme saa let over denne Sag, som den ærede Ordfører mener, til Trods for, at den er behandlet ved tidligere Lejligheder. Thi Forholdene skifte jo fra Tid til anden, og man skylder, synes jeg, naar man forelægger en Sag paa ny, enten at friske det gamle Materiale op eller, naar der er kommet nyt Materiale til Stede, da at fremlægge det. Jeg vil derfor i Sagens Interesse nævne nogle Tal, som jeg synes kunne danne et ret godt Grundlag for Bedøm-